

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: **GO! Express & Logistics, s.r.o.**, se sídlem U Pioru 1076/5, Praha 6, IČ: 275 68 962, zastoupen Mgr. Klárou Zábrodskou, advokátkou se sídlem Rybná 716/24, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 14. 11. 2016, č.j. ČTÚ-55 189/2016-603,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 14. 11. 2016, č.j. ČTÚ-55 189/2016-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti výroku II. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru regulace komunikačních činností a poštovních služeb ze dne 13. 4. 2016, č.j. ČTÚ-60 679/2015-610/XII. vyř., ve věci posouzení, zda služby, které žalobce poskytuje, jsou poštovními službami ve smyslu zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Prvostupňovým rozhodnutím bylo ve výroku II. rozhodnuto tak, že služby nabízené žalobcem pod názvem „GO! Europe“ a „GO! Worldwide“ jsou poštovními službami.
- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že svou podnikatelskou činnost provozuje v souladu s příslušnými živnostenskými oprávnění podle ustanovení § 2471 a násl. zákona č. 89/2012

Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), a to na základě zasílatelských smluv uzavíraných mezi ním a jeho obchodními partnery, kterými jsou podnikatelské subjekty. Žalobce na základě uzavřených zasílatelských smluv pro své obchodní partnery (příkazce) obstarává přepravu zásilek a za účelem obstarání této přepravy zásilek přijatých od jednotlivých příkazců uzavírá v souladu s ustanovením § 2555 občanského zákoníku smlouvy o přepravě věci s určitými dopravci, kteří doručují zásilky do určitého místa. Uvedl, že nedisponuje žádnou vlastní dopravní infrastrukturou, když všechny části procesu přepravy zásilek jsou výlučně prováděny třetími osobami, subdodavateli žalobce.

- [3] Dále žalobce v podané žalobě uvedl, že nemá zájem poskytovat poštovní služby a i nadále chce podnikat v oblasti zasílatelství, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č.j. 11A 197/2013-96, který se zabýval účinností novely zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách“) k 1. 1. 2013, kterou byla do českého právního řádu implementována směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, kterou se mění směrnice 97/67/ES s ohledem na úplné dotvoření vnitřního trhu poštovních služeb Společenství (dále jen „poštovní směrnice“).
- [4] Žalobce namítl, že zasílatelské služby, které poskytuje, zcela zjevně naplňují znaky expresní zásilkové služby tak, jak je definována v ustanovení § 2 písm. o) zákona o poštovních službách, a nemůže se tedy z pohledu tohoto zákona jednat o služby srovnatelné nebo zaměnitelné se základními službami. Rovněž z definice expresní zásilkové služby vyplývá, že se v případě této služby nejedná o službu poštovní. Dále ke smluvnímu přímusu namítl, že u ostatních subjektů poskytujících zasílatelské či přepravní služby, které nejsou se základními službami zaměnitelné, nelze takové omezení smluvní volnosti dovozovat. Uvedl, že tvrzení žalovaného, že je dána kontraktační povinnost, tj. povinnost uzavřít poštovní smlouvu pro jakékoliv doručování zásilek, resp. poskytnutí služby, u které jsou přítomny vlastnosti uvedené v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, je účelové. Shrnu tak, že uložení kontraktační povinnosti se dotýká jeho základního práva na podnikání podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dále žalobce upozornil na to, že do účinnosti novely zákona o poštovních službách, bylo podle ustanovení § 73a živnostenského zákona provozování poštovních služeb a zahraničních poštovních služeb volnou živností, přičemž zasílatelství bylo a i po novele zůstalo volnou živností. Před novelou (do 31. 12. 2012) tedy vedle sebe existovaly dvě volné živnosti, přičemž žalobce řádně podnikal jako zasílatel na základě živnostenského oprávnění pro živnost volnou a služby jím poskytované byly posuzovány jako služby zasílatelské.
- [5] Žalobce dále k poštovní službě namítl, že postup žalovaného při určení charakteru služeb poskytovaných žalobcem byl tzv. důkazem kruhem, kdy žalovaný předpokládal to, co se chce teprve dokazovat. Dále uvedl, že se domnívá, že snaha žalovaného měnit s odvoláním na ustanovení § 5 odst. 1 věty druhé zákona o poštovních službách to, na čem se zákazník a podnikatel dohodli, je v zásadním rozporu s právním řádem. Jestliže se smluvní strany dohodly na tom, že uzavřou zasílatelskou smlouvu, musí žalovaný jejich projev jejich svobodné vůle respektovat. Žalobce dále uvedl, že z definice poštovních služeb uvedené v čl. 2 bod 1 poštovní směrnice lze dovodit, že poštovní služba musí kumulativně obsahovat čtyři v definici uvedené činnosti, tj. výběr, třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek, přičemž je zřejmé, že se nejedná o definici poštovních služeb, ale pouze o popis některých vlastností poštovních služeb. Dále uvedl, že žalovaný nerespektuje

definici poštovních služeb podle zákona o poštovních službách a vytváří si vlastní, zcela odlišnou definici poštovní služby, kdy podle něj nerozhoduje právní povaha uzavřené smlouvy, ale věcná povaha posuzované služby.

- [6] Žalobce dále namítl, že se žalovaný ani v napadeném ani v prvostupňovém rozhodnutí nevypořádal s výkladem definice poštovní služby, jak je uvedena v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách. Žalobce uvedl, že se domnívá, že nedošlo ke správné transpozici poštovní směrnice ohledně definice poštovních služeb do zákona o poštovních službách, když tento zákon uvádí, že poštovní služba zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu pouze zpravidla, a dále že tyto činnosti musí být provedeny prostřednictvím poštovní sítě. Pokud tedy zákon zahrnuje poštovní síť do definice poštovní služby, pak je přeprava poštovní zásilky jejím prostřednictvím jedním z definičních znaků poštovní služby podle zákona o poštovních službách. Definice poštovní sítě uvedená v zákoně je dle názoru žalobce v zásadním rozporu s definicí poštovní sítě podle směrnice, přičemž by mělo v takovém případě být přihlášeno k definici uvedené v poštovní směrnici. Uvedl, že k poskytování zásilatelských služeb svým zákazníkům v žádném případě nevyužívá poštovní síť ve smyslu směrnice, tedy neobstarává přepravu zásilek, na něž se vztahuje povinná základní (všeobecná) služba prostřednictvím systému organizace a zdrojů používaných poskytovatelem všeobecných (základních) služeb a také nedisponuje žádnými fyzickými zařízeními (poštovními schránkami) pro veřejnost, ve kterých by byl prováděn sběr poštovních zásilek. Uvedl, že poštovní podání, třídění a přeprava nemohou být jedinečným znakem poštovní služby, neboť se jedná o činnosti, které jsou obsaženy i v ostatních přepravních službách poskytovaných na základě smlouvy zásilatelské (ustanovení § 2471 a násl. občanského zákoníku) a smlouvy o přepravě věci (ustanovení § 2555 a násl. občanského zákoníku). Dále uvedl, že podmínky zákona o poštovních službách se vztahují pouze na poštovní služby prováděné podle poštovní smlouvy, o což se v případě služeb nabízených žalobce nejedná.
- [7] Dále žalobce v podané žalobě k poštovní smlouvě namítl, že žalovaný nereflektoval skutečnost, že žalobce nenabízí uzavření smlouvy každému, ale uzavírá zásilatelské smlouvy pouze se svými obchodními partnery. Uvedl, že definici poštovní smlouvy nelze dovodit pouze z ustanovení § 5 odst. 1 věta druhá zákona o poštovních službách bez společného výkladu s ustanoveními § 1 a 4 téhož zákona. Následně žalobce znovu zopakoval své argumenty k poštovní síti a uvedl, že zásilatelské služby upravené v ustanovení § 2471 a násl. občanského zákoníku jsou upraveny jako komplexní servis, přičemž se nedomnívá, že systém organizace činnosti a technologické prvky, technologická zařízení, síť provozoven nebo specifické služby provozovatele, jsou výlučným znakem poštovní služby.
- [8] Z uvedených důvodů a s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č.j. 11A 197/2013-96, který se zabýval shodnou věcí, žalobce navrhl, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [9] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. K námitce žalobce, že nedisponuje žádnou vlastní dopravní infrastrukturou a že přepravu zásilek neprovádí, žalovaný uvedl, že z popisu služeb žalobce je zřejmé, že poskytování těchto služeb zahrnuje mimo jiné přijetí objednávky a převzetí zásilky, svoz zásilek do provozovny žalobce, dále jejich roztrídění dle destinace a následnou přepravu na další provozovnu žalobce k následnému doručení, přičemž tyto činnosti jsou prováděny v rámci sítě žalobce.

- [10] Dále žalovaný uvedl, že netvrdí, že služby poskytované žalobcem jsou základními poštovními službami, nýbrž pouze poštovními službami. Expresní zásilková služba je rovněž poštovní službou. Uvedl, že služby poskytované žalobcem jsou zaměnitelné s poštovními službami základními, když jedním z hlavních cílů poštovní směrnice je zajištění přiměřené ochrany uživatelů všech poštovních služeb, tj. nově nejen služeb poskytovaných veřejnými poštovními operátory.
- [11] Dále uvedl, že je nutné ustanovení § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách vykládat v souladu s definicí poštovní služby podle ustanovení § 1 odst. 2 téhož zákona a v souladu se směrnicí tak, že poštovní smlouvou je každá smlouva, jejímž obsahem je poskytování poštovní služby, tedy služby zahrnující podání, třídění, přepravu dodání poštovní zásilky, jež jsou poskytovány s využitím poštovní sítě. Uvedl, že má za to, že povinnost uzavřít smlouvu s každým není definičním znakem poštovní služby. Rovněž uvedl, že každá poštovní smlouva zahrnuje prvky smlouvy zasílatelské, avšak ne každá zasílatelská smlouva zahrnuje všechny prvky smlouvy poštovní. Právní úprava smlouvy poštovní je tedy ve vztahu speciality k úpravě smlouvy zasílatelské. Uvedl, že regulace odvětví poštovních služeb je regulací veřejnoprávní a tedy ze své podstaty kogentní, žalobce tak nemůže svým projevem vůle aplikaci těchto ustanovení vyloučit.
- [12] Žalovaný dále ve svém písemném vyjádření uvedl, že poštovní služba je vymezena v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, kde jsou uvedeny rysy poštovní služby, jež jsou pro tuto typické, nikoli však nutné. Jestliže určitá služba zahrnuje všechny prvky uvedené v ustanovení § 1 odst. 2 tohoto zákona, jedná se o službu poštovní. Uvedl, že všechny uvedené činnosti služby žalobce obsahují, žalobce přebírá zásilky od svých zákazníků a tyto sváží na své provozovny, tedy provádí jejich sběr. Dále jsou zásilky v provozovnách žalobce tříděny, přepravovány a dodávány adresátům. K definici poštovní sítě žalovaný uvedl, že ustanovení § 2 písm. n) zákona o poštovních službách netransponuje čl. 2 odst. 2 poštovní směrnice, a tedy není rozpor mezi tímto článkem směrnice a vymezením poštovní sítě v zákoně o poštovních službách.
- [13] Závěrem svého vyjádření žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-2/15 DHL Express (Austria), ze dne 16. 11. 2016, kde soudní dvůr dospěl k závěru, že je v případě poštovních služeb třeba rozlišovat kategorii služeb spadajících do oblasti všeobecných služeb a služeb nespádajících do rozsahu všeobecných služeb.
- [14] Vzhledem k tomu, že u Nejvyššího správního soudu probíhalo pod spisovou značkou 2 As 121/2016 řízení o kasační stížnosti proti žalobcem uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č.j. 11A 197/2013-96, a že jeho výsledek mohl mít vzhledem k obdobné problematice vliv na rozhodování soudu v této věci, soud toto řízení usnesením ze dne 3. 4. 2017, č.j. 6A 21/2017-58 přerušil. Nejvyšší správní soud v dané věci rozhodl rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č.j. 2 As 121/2016-71 tak, že kasační stížnost zamítl. Tím odpadl důvod, pro který bylo řízení u zdejšího soudu přerušeno, a proto soud následně rozhodl o pokračování v řízení.
- [15] Dne 23. 10. 2017 bylo soudu doručeno doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém rozporoval závěry přijaté Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném rozsudku. Žalovaný uvedl, že nelze bez dalšího aplikovat na nyní projednávanou věc, která je odlišná už jen z toho důvodu, že žalobce nenabízí své služby pouze podnikatelům (na rozdíl od společnosti Geis Parcel CZ s.r.o.). Uvedl, že podle názoru Nejvyššího správního soudu si nemůže provozovatel ve smyslu zákona o poštovních službách vybírat, komu své služby

poskytne a komu nikoliv, a proto zákona podle tohoto rozsudku dopadá pouze na poštovní služby poskytované tzv. určenými poskytovateli všeobecných poštovních služeb. Nejvyšší správní soud tak sice připustil, že zde existují i jiní poskytovatelé poštovních služeb, než je určený poskytovatel všeobecných služeb (tj. držitel poštovní licence), ale zároveň dospěl k závěru, že zákon o poštovních službách, který upravuje obecné i speciální podmínky podnikání v oblasti poskytování poštovních služeb, ne tyto jiné poskytovatele poštovních služeb nedopadá. Uvedl, že Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku vůbec neposuzoval meritum problému, tedy povahu služeb žalobce.

[16] Dále žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že požadavek uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření požaduje, nelze slučovat s požadavkem na plnění povinnosti zajistit poskytování všeobecných služeb. Uvedl, že se domnívá, že stanovení povinnosti uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření za stanovených podmínek požaduje, není nad rámec možností stanovených směrnicí, když i z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. 11. 2016 ve věci C-2/15 DHL Express (Austria) vyplývá, že toto ustanovení se vztahuje na všechny provozovatele poštovních služeb. Uvedl, že z poštovní směrnice, ani ze zákona o poštovních službách nelze žádným výkladem dospět k závěru, že jedním z obligatorních znaků poštovních služeb je vzhledem k ustanovení § 4 odst. 2 zákona kontraktační povinnost uzavřít smlouvu s každým, kdo projeví zájem. Skutečnost, že poskytovatel poštovních služeb cílí na určitý okruh zákazníků (např. na podnikatele), ještě nečiní z jeho služeb služby „nepoštovní“.

[17] Žalovaný dále shrnul svůj postoj k nyní projednávané věci. Uvedl, že je nezbytné vycházet z věcné definice poštovních služeb uvedené v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách. Uvedl, že má za to, uvedený rozsudek Soudního dvora Evropské unie podpořil správnost postupu žalovaného při výkladu pojmu „poštovní služby“ jako služby, která podle § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách (v souladu s čl. 2 odst. 1 poštovní směrnice) zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Uvedl, že aplikace závěrů Nejvyššího správního soudu v praxi by vedla k tomu, že by český právní řád neupravoval podmínky pro poskytování poštovních služeb jinými provozovateli ani nezajišťoval dostatečnou ochranu uživatelů těchto poštovních služeb, což jsou dva z hlavních cílů poštovní směrnice.

[18] Žalovaný dále uvedl, že se obává možného narušení jednotného trhu poštovních služeb způsobeného rozdílným přístupem k poštovním službám v České republice oproti jiným státům Evropské unie a nesplnění povinností členského státu vyplývajících z poštovní směrnice. Dále žalovaný upozornil na názor Evropské komise, která se k povaze expresních zásilkových služeb vyjádřila v rámci komunikace se žalovaným při novelizaci zákona o poštovních službách. Evropská komise považuje expresní zásilkové a kurýrní služby za služby spadající pod čl. 9 odst. 1 poštovní směrnice. Žalovaný se tak domnívá, že výklad zastávaný Nejvyšším správním soudem není eurokonformní a v případě, že by soud chtěl tyto závěry přejmout do svého rozsudku, tak by se měl nejprve před tím obrátit na Soudní dvůr Evropské unie a předložit mu předběžnou otázku ohledně správné interpretace a aplikace poštovní směrnice tak, jak tyto předběžné otázky zformuloval žalovaný ve svém vyjádření.

[19] Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že v případě, že by soud bez dalšího přejal závěry Nejvyššího správního soudu, nebude mít žalovaný žádný právní nástroj, jak plnit a vymáhat povinnosti uložené České republice jako členskému státu poštovní směrnicí

a žalovanému zákonem o poštovních službách. Zároveň takovým přístupem dojde k narušení rovného soutěžního prostředí a deformaci trhu poštovních služeb v České republice. Nejvyšší správní soud dle žalovaného nesprávně zaměnil povinnost provozovatelů (uzavřít poštovní smlouvu v mezích jejich poštovních podmínek) s definičním znakem poštovní služby.

[20] Dne 15. 12. 2017 bylo soudu doručeno další doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalovaný odkázal na stanovisko generálního advokáta ze dne 28. 11. 2017 podané v řízení o předběžné otázce ve spojených věcech C-259/16 (Confetra) a C-260/16 (AICAI) vedené před Soudním dvorem Evropské unie, kde je předmětem sporu, zda společnosti působící v odvětví zasílání zboží, silniční dopravy nebo doručování expresních balíkových zásilek jsou poskytovateli poštovních služeb dle poštovní směrnice. Generální advokát ve stanovisku uvedl, že určení, zda přepravní a spediční podniky spadají do působnosti poštovní směrnice, nezávisí na tom, jak je tento druh podniků definován občanskoprávními nebo obchodněprávními předpisy členských států, nýbrž na to, zda poskytují některou z poštovních služeb uvedenou v poštovní směrnici. Dále uvedl, že v souladu se stávající praxí a směrnicí 97/67/ES by měl být každý krok v poštovním řetězci, tj. výběr, třídění a dodání považován za službu dodávání balíků. Samotná přeprava, která není uskutečněna ve spojitosti s jedním z těchto kroků, by měla spadat mimo oblast působnosti služeb dodávání balíků, protože lze v tomto případě přepokládat, že jde o činnost, jež je součástí odvětví přepravy. Z toho důvodu žalovaný trval na tom, že služby žalobce jsou službami poštovními, neboť žalobce kromě samotné přepravy věci zajišťuje i výběr zásilky (a to buď v depu, nebo přímo u zákazníka), následně zásilky roztřídí a předá je jednotlivým dopravcům k přepravě na základě uzavřené smlouvy o provozu dopravního prostředku a přepravě věci. Dopravce se v této smlouvě zavazuje, že provede přepravu zásilky a doručí zásilku do určitého místa určitému příjemci. V případě neúspěšného pokusu o doručení zajistí účastník řízení druhý pokus o doručení, a pokud ani poté není zásilka doručena, je vrácena zpět odesílateli. Žalovaný tak shrnul, že Senát 2 As Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ve věci Geis Parcel CZ s.r.o. odklonil od eurokonformního výkladu zákona o poštovních službách, když zcela nesprávně zaměnil povinnost provozovatelů (uzavřít poštovní smlouvu v mezích jejich poštovních podmínek) s definičním znakem poštovní služby. Podle žalovaného je přitom pro posouzení, zda určité služby jsou službami poštovními či nikoliv, nezbytné vycházet z věcné definice poštovních služeb vymezené v § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách. Proto nelze rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 As 121/2016-71 aplikovat na nyní projednávanou věc.

[21] Dne 6. 2. 2018 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce k doplnění vyjádření žalovaného, ve kterém žalobce uvedl, že by se zdejší soud neměl řídit argumenty uvedenými ve stanovisku generálního advokáta, neboť toto není autoritativním rozhodnutím ve věci a nedisponuje normativní silou. Soudní dvůr totiž nemá povinnost stanovisko generálního advokáta následovat a může se od stanoviska odchylovat bez toho, že by takovou skutečnost musel jakkoliv odůvodňovat.

[22] Dne 26. 2. 2018 bylo soudu doručeno podání žalobce, ve kterém odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č.j. 1 As 207/2017-61, ve kterém tento soud potvrdil názor žalobce, ve vztahu k poštovní službě a poštovní smlouvě zvolil zákonodárce tzv. definici kruhem, neboť stanovil, že poštovní službou je taková služba, která je poskytována na základě poštovní smlouvy, přičemž poštovní smlouvou je

jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. Dle tohoto rozsudku rovněž ze zákona o poštovních službách ani z jiného právního předpisu není jednoznačně patrné, co je poštovní službou, a nelze tak jednoznačně posoudit, zda se v daném případě jedná o poskytování poštovní služby.

[23] Při ústním jednání před soudem konaném dne 27. 2. 2018 zástupkyně žalobce se trvala na podané žalobě.

[24] Žalovaný při ústním jednání před soudem uvedl, že se Nejvyšší správní soud v nedávné době zabýval ve dvou rozsudcích (sp.zn. 2 As 121/2016-71 a sp.zn. 1 As 207/2017-61) výkladem poštovních služeb a poštovní směrnice, přičemž v obou rozsudcích dospěl k odlišnému výkladu, když tento odlišný zastává i generální advokát Soudního dvora Evropské unie. Žalovaný uvedl, že výklad poštovní směrnice není jednoznačný, a za této situace je na místě, aby se zdejší soud obrátil na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou.

[25] Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2018, č.j. 6A 21/2017-107, bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud na základě tehdy aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu dovodil, že zákon o poštovních službách rozlišuje mezi základními poštovními službami, mezi něž řadí všeobecné poštovní služby podle čl. 3 odst. 4 poštovní směrnice a přidává některé další, a ostatními poštovními službami, jež nedefinuje. Dopadá však pouze na poštovní služby (zahrnující zpravidla poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky), které jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy, přičemž uzavření takovéto smlouvy musí být umožněno každému, kdo se dostaví do provozovny a v mezích a způsobem upraveným v poštovních podmínkách její uzavření požaduje. Všem provozovatelům poštovních služeb tak byla zákonem o poštovních službách stanovena kontraktační povinnost. Zákon o poštovních službách tudíž dopadá pouze na služby, které (i) zpravidla zahrnují poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a jsou prováděny za účelem dodání poštovní zásilky příjemci (ustanovení § 1 odst. 2 věta druhá zákona o poštovních službách). Zároveň (ii) jsou poskytovány na základě poštovní smlouvy každému ve veřejně přístupné provozovně za předem stanovených podmínek (ustanovení § 1 odst. 2 věta první zákona o poštovních službách ve spojení s ustanovením § 4 a 5 zákona o poštovních službách). Jelikož povinnosti podle čl. 9 odst. 2 třetího pododstavce poštovní směrnice, včetně povinnosti poskytnout služby každému, lze uložit pouze určenému poskytovateli všeobecných poštovních služeb a zároveň jedním ze znaků poštovních služeb ve smyslu zákona o poštovních službách je povinnost uzavřít poštovní smlouvu s každým (a tedy i poskytnout poštovní službu každému), dopadá zákon o poštovních službách pouze na (základní i ostatní) poštovní služby poskytované určenými poskytovateli všeobecných poštovních služeb, tedy držiteli poštovní licence podle § 21 zákona o poštovních službách (tj. aktuálně pouze na Českou poštu, s.p.). Pokud daná společnost (žalobce) nebyla určeným poskytovatelem poštovních služeb, nemohla poštovní služby poskytovat. Jinak řečeno, nebyla-li povinna poskytovat poštovní služby každému, kdo o to požádal, ve veřejně přístupných provozovnách a za předem zveřejněných poštovních podmínek, a ani tak nečinila, nebyly její služby zákonem o poštovních službách vůbec regulovány. Městský soud doplnil, že důvodem pro odlišný závěr není ani to, že žalobce poskytuje služby široké veřejnosti. Okruh zákazníků není rozhodný, neboť na žalobkyni nedopadá zákon o poštovních službách. Z principu smluvní autonomie plyne, že zasilatelské smlouvy může žalobce uzavírat s kýmkoli. Městský soud tak dovodil, že

definice poštovní služby v zákoně o poštovních službách je nejednoznačná, resp. jedná se o definici kruhem. Pokud tedy služby, které poskytuje žalobce a další poskytovatelé obdobných služeb na trhu, mají být považovány za služby poštovní, tak je dle názoru soudu nutné a potřebné, aby zákon o poštovních službách tuto skutečnost stanovil zcela jednoznačně. Dle městského soudu pak nelze odhlédnout od toho, že stále v českém právním řádu existuje živnost zasilatelská, stát tedy tuto živnost uznává, a z toho důvodu nelze automaticky živnost zasilatelskou považovat za poštovní službu.

- [26] Ke kasační stížnosti žalovaného byl tento rozsudek zrušen rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2021, č.j. 8 As 70/2018-100, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Rozšířený senát dospěl k závěru, že si je vědom, že městský soud rozhodoval na základě tehdy platných právních názorů Nejvyššího správního soudu, které však rozšířený senát nyní odmítl. Do dalšího řízení proto městskému soudu uložil, aby v návaznosti na žalobní body a se zřetelem k výkladu zákona o poštovních službách posoudil, zda měl žalovaný pravdu, že sporné služby nabízené žalobcem jsou poštovními službami ve smyslu zákona o poštovních službách.
- [27] Zdejší soud přípisem ze dne 27. 12. 2021, č.j. 6A 21/2017-141, vyzval žalobce, aby podrobně pospal fungování svých služeb „GO! Europe“ a „GO! Worldwide“, ohledně kterých je veden spor, zda se jedná o poštovní služby ve smyslu zákona o poštovních službách, tak, aby soud mohl v návaznosti na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu posoudit vlastní obsah předmětných služeb z materiálního hlediska.
- [28] V podání doručeném soudu dne 6. 1. 2022 žalobce uvedl, že u jím poskytovaných služeb „GO! Europe“ a „GO! Worldwide“ došlo ke změnám názvů, a to na služby „GO! Express“, což je expresní přeprava zásilek po Evropě, a „GO! Smart Express“, což je ekonomická expresní přeprava, u které je určující cena. Uvedl, že v rámci obou uvedených služeb obstarává přepravu a dodání zásilek prostřednictvím smluvních partnerů, kteří tedy zásilky přepraví a dodají příslušnému příjemci. Službu si zákazníci objednají u žalobce s tím, že žalobce zajistí převzetí zásilky smluvním partnerem/kurýrem (nejedná se o zaměstnance žalobce) a zásilky jsou dále svezeny buď na depo žalobce, z kterého jsou předány zahraničnímu smluvnímu partnerovi, přepraveny do mezinárodního třídícího střediska, či jsou přímo přepraveny do centrálního systému v zahraničí (tento není vlastněn žalobcem), kde následně dochází k roztrídění podle země určení, a poté k přepravě do příslušné země určení a dodání cílovému příjemci. Uvedl, že z uvedeného popisu je zřejmé, že obstarává přepravu a dodání zásilky příjemci prostřednictvím smluvních partnerů a převážnou většinu činností vykonává smluvní partner žalobce, který je součástí některé z mezinárodních doručovacích sítí.
- [29] Při ústním jednání konaném před soudem dne 13. 1. 2022 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech.
- [30] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [31] Český telekomunikační úřad, odbor regulace komunikačních činností a poštovních služeb, rozhodnutím ze dne 13. 4. 2016, č.j. ČTÚ-60 679/2015-610/XII.vyř., ve výroku I. deklaroval, že služby „GO! Česko“ nabízené žalobcem podle Všeobecných obchodních podmínek platných od 3. 1. 2014 nejsou poštovními službami ve smyslu zákona o poštovních službách, ve výroku II. deklaroval, že služby „GO! Europe“ a „GO!

Worldwide“ nabízené žalobce podle Všeobecných obchodních podmínek platných od 3. 1. 2014 jsou poštovními službami ve smyslu zákona o poštovních službách.

- [32] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně k výroku II. uvedl, že realizace těchto služeb dochází k těmto činnostem: objednání služby, převzetí zásilky, přeprava na depo žalobce, předání zahraničnímu partnerovi v rámci „GO! systému“ nebo jinému smluvnímu partnerovi, přeprava do mezinárodní centrály (třídícího střediska), přeprava do země určení, přeprava do místa dodání a dodání příjemce zásilky. Předmětné služby jsou tak poskytovány způsobem, který odpovídá poskytování poštovních služeb prostřednictvím poštovní sítě, služby tak naplňují definiční znaky uvedené v ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách.
- [33] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 6. 5. 2016 rozklad, kterým napadl výrok II. rozhodnutí. V rozkladu uváděl obdobná tvrzení jako v podané žalobě.
- [34] Rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 14. 11. 2016, č.j. ČTÚ-55 189/2016-603, byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí ve výroku II. potvrzeno.
- [35] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že z nashromážděných podkladů je zřejmé, že poskytování předmětných služeb zahrnuje mimo jiné objednávky a převzetí zásilky, svoz zásilek do provozovny žalobce, dále jejich roztřídění dle destinace a následná přeprava na další provozovnu žalobce (popřípadě její předání subdodavateli) k následnému doručení. Těmto závěrům odpovídají i zjištění zaznamenaná v protokolu o provedení důkazu ohledáním věci pořízeném dne 18. 1. 2016 v provozovně (depu) žalobce na adrese U Prioru 1076/5, Praha 6 – Ruzyně. Z toho důvodu se předseda Rady ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že v rámci předmětných služeb probíhá převzetí, přeprava, třídění a dodání zásilek.
- [36] K rozkladovým námitkám správní orgán uvedl, že výkladem ustanovení § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách lze dospět k závěru, že činnost spočívající v poštovním podání, třídění a přepravě poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě, prováděná za účelem dodání poštovní zásilky, je vždy poštovní službou dle zákona o poštovních službách. Služby žalobce tuto zákonnou definici naplňují. Dále správní orgán uvedl, že jediným kritériem při určení, co je a není poštovní službou, je právě věcný obsah této činnosti. Uvedl, že si je vědom toho, že poštovní smlouva a např. smlouva zasílatelská jsou si velice podobné a překrývají, ale pokud určitá smlouva naplňuje definici poštovní smlouvy a současně i definici smlouvy zasílatelské, musí být posouzena jako smlouva poštovní podle zákona o poštovních službách, jelikož poštovní smlouva je speciální smluvní typ k jiným „přepravním“ smlouvám.
- [37] Dále správní orgán v odůvodnění uvedl, že obsahem oprávnění k zasílatelské činnosti je pouhé zprostředkování dopravy, popř. zajištění činností s dopravou související, nikoliv již samotná přeprava nákladů. Z podkladů ve správním spise však vyplývá, že žalobce zabezpečuje rovněž samotnou přepravu zásilek, z čehož je zřejmé, že činnost realizovaná žalobcem přesahuje rámec pouhého zasílatelství.
- [38] Ke kontraktační povinnosti správní orgán uvedl, že tato povinnost vyplývající z ustanovení § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách neznamena, že musí být poštovní smlouva uzavřena úplně s každým zájemcem, ale pouze s tím, kdo splňuje podmínky

uvedené v poštovních podmínkách. Z tvrzení žalobce vyplynulo, že nabízí své služby nejen svým obchodním partnerům, když je nabízí předem neomezenému okruhu subjektů.

- [39] Dále k poštovní síti správní orgán uvedl, že síť žalobce naplňuje znaky uvedené v ustanovení § 2 písm. n) zákona o poštovních službách, když tato síť zahrnuje provozovny, technická zařízení (např. dopravní prostředky, vozíky), jakož i organizaci činností a další technologické prvky (např. zadávání zásilek do systému, označování zásilek čárovými kódy).
- [40] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
- [41] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [42] V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
- [43] Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o poštovních službách tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropské unie¹⁾ a upravuje podmínky pro podnikání v oblasti poštovních služeb, podmínky pro poskytování a provozování poštovních služeb, práva a povinnosti, které při této činnosti vznikají, jakož i zvláštní práva a zvláštní povinnosti těch provozovatelů poštovních služeb, kteří mají povinnost poskytovat a zajišťovat základní služby, a výkon státní správy a regulaci v oblasti poštovních služeb.
- [44] Podle ustanovení § 1 odst. 2 téhož zákona je poštovní službou činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky.
- [45] Podle ustanovení § 4 odst. 1 až 4 téhož zákona je provozovatel povinen zpřístupnit v každé své provozovně a rovněž způsobem umožňujícím dálkový přístup poštovní podmínky. Tímto zpřístupněním nabízí každému uzavření poštovní smlouvy. Provozovatel je povinen uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje. Provozovateli nevzniká povinnost uzavřít poštovní smlouvu, jestliže jejím obsahem mají být také odchylky od práv a povinností, které se mají stát obsahem právního vztahu vzniklého z poštovní smlouvy, nebo jejich doplnění. Takovou poštovní smlouvu může provozovatel uzavřít, pokud je na takovou možnost v poštovních podmínkách upozorněno a pokud se těmito odchylkami a doplňky nezmění povaha nabízené poštovní služby. Provozovatel je oprávněn při uzavírání poštovní smlouvy požadovat, aby odesílatel prokázal, že poštovní zásilka a její úprava odpovídají poštovním podmínkám; není však povinen to zjišťovat.
- [46] Podle ustanovení § 5 odst. 1, 2 téhož zákona se provozovatel poštovní smlouvou zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku nebo peněžní částku z místa poštovního podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese, a odesílatel se zavazuje, není-li sjednáno jinak, uhradit provozovateli dohodnutou cenu. Za poštovní smlouvu se považuje jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby. Provozovatel

neodpovídá za nesplnění povinností podle poštovní smlouvy z příčin na straně příjemce nebo v důsledku plnění povinností uložené provozovateli tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem.

- [47] Podle ustanovení § 37 odst. 3 písm. d) téhož zákona úřad v pochybnostech rozhoduje, zda se v případě určité služby jedná o poštovní službu, a to na žádost nebo z vlastního podnětu.
- [48] K žalobním námitkám soud souhrnně uvádí, že ve svém předchozím rozsudku vycházel z rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2016, č.j. 11A 197/2013-96, potvrzeného Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č.j. 2 As 121/2016-71. Zároveň soud ve svých rozsudcích reflektoval relevantní judikaturu Soudního dvora EU, a to rozsudek ze dne 16. 11. 2016 ve věci DHL Express (Austria) GmbH, C-2/15, a rozsudek ze dne 31. 5. 2018 ve spojených věcech Confetra a další, C-259/16 a C-260/16, jakož se vypořádal i s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č.j. 1 As 207/2017-61 či v rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 17. 10. 2019, č.j. Konf 14/2019-14.
- [49] Vývoj judikatury pak byl završen rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 14. 9. 2021, č.j. 8 As 70/2018-100, který vyslovil ve vztahu k projednávané tématice následující právní věty:
- „I. Zákon č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění účinném do 14. 4. 2020, se vztahoval na všechny poskytovatele poštovních služeb, nikoli jen na poštovní služby poskytované držitelem poštovní licence.*
- II. Poštovní službou je každá činnost, která odpovídá zákonnému vymezení obsahu poštovní smlouvy, tedy dodání poštovní zásilky nebo peněžní částky z místa podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese (§ 1 odst. 2 a § 5 odst. 1 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách).*
- III. Kontraktační povinnost (§ 4 odst. 2 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách) nebyla definičním znakem poštovní služby; tato povinnost je právním důsledkem toho, že určitá osoba splňuje znaky provozovatele poštovních služeb.“*
- [50] K rozsahu věcné působnosti zákona o poštovních službách, definici poštovní služby a k odlišnostem mezi poštovní službou a zasilatelstvím uvedl, že *„poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy (§ 1 odst. 2 zákona o poštovních službách). Nejde však – jak by se mohlo na první dojem zdát – o definici kruhem. Zákon sice odkazuje na poštovní smlouvu, ale zároveň jasně popisuje, k čemu poštovní smlouva slouží a dostatečně objasňuje, co je poštovní služba poskytovaná na základě poštovní smlouvy. Jak říká § 5 odst. 1 věta první zákona o poštovních službách, poštovní smlouvou se provozovatel zavazuje odesílateli, že dodá poštovní zásilku nebo peněžní částku z místa poštovního podání sjednaným způsobem příjemci do místa uvedeného v adrese, a odesílatel se zavazuje, není-li sjednáno jinak, uhradit provozovateli dohodnutou cenu. (...) Provozovatel poštovní služby poskytuje jednu či více z těchto služeb: výběr zásilky (poštovní podání), třídění, přepravu a dodávání poštovních zásilek; ovšem samotná přeprava poštovních zásilek nepředstavuje poštovní službu, pokud je vykonávána osobou, která k těmto zásilkám současně neprovedla poštovní podání (výběr), třídění nebo dodání (...) Není ani pravda, že by tato definice znemožňovala rozlišit poštovní službu například od zasilatelství. (...) obsahem zasilatelství je pouhé zprostředkování přepravy, nikoli již samotná přeprava nákladů (srov. k tomu též § 2445 občanského zákoníku o smlouvě o zprostředkování). Jak plyne z výše uvedeného výkladu definice poštovní služby, podstatou poštovní služby je zejména převzetí a zpracování zásilky, často spojené s přepravou a doručením poštovní zásilky. Zasilatelství a poštovní služby tak nejsou obsahově shodné.“*

- [51] K povaze a rozsahu kontraktační povinnosti poskytovatele poštovních služeb pak dodal, že „kontraktační povinnost daná kogentním ustanovením § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách (Provozovatel je povinen uzavřít poštovní smlouvu s každým, kdo její uzavření v mezích poštovních podmínek a způsobem v nich stanoveným požaduje) zavazuje každého provozovatele poštovních služeb. Nejedná se však a ani jednat nemůže o definiční znak poštovních služeb (...) kontraktační povinnost je právním důsledkem toho, že určitá osoba splňuje znaky provozovatele poštovních služeb, nikoli předpokladem, aby byla určitá činnost vůbec zákonem regulována (...) K podobnému závěru ostatně došel též první senát, dle něhož „kontraktační povinnost ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách nelze považovat za kritérium, které by bylo způsobilé odlišit poštovní služby od služeb jiných.“ Kontraktační povinnost je totiž „až sekundárním důsledkem poskytování poštovní služby, nikoli primárním kritériem, které by umožňovalo odlišit poštovní služby od jiných věcně shodných služeb. Zákon ukládá kontraktační povinnost tomu, kdo je provozovatelem poštovních služeb, tzn. že provozovatel poštovních služeb je povinen dodržet požadavky stanovené v § 4 zákona o poštovních službách. Pokud je nedodrží (i třeba proto, že se mylně domnívá, že takovou povinností není vázán), porušuje své zákonem stanovené povinnosti, ale neznamena to, že není provozovatelem poštovních služeb. Jinými slovy, § 4 zákona o poštovních službách stanoví povinnost, která je charakteristická pro poštovní služby, ale není vodítkem pro rozlišení, kdo je provozovatelem poštovních služeb a kdo nikoliv“ (1 As 207/2017, IN TIME SPEDICE, bod 56).“ Výklad, podle nějž se povinnosti stanovené zákonem o poštovních službách (včetně kontrakční povinnosti) vztahují pouze na určené poskytovatele, přitom podle rozšířeného senátu „vytváří i řadu dalších problémů. Například v důsledku výkladu druhého senátu by na podnikatele, kteří poskytují poštovní služby, vůbec nedopadala ustanovení o poštovním tajemství (§ 16 zákona o poštovních službách), o otevření poštovní zásilky (§ 8 zákona o poštovních službách) apod.“
- [52] Soud se proto vázán tímto právním názorem zabýval posouzením žalobcem poskytovaných služeb z materiálního hlediska, zda jejich obsah naplňuje kritéria vytyčená rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pro poštovní službu, tj. zda žalobce zásilky (poštovní podání) vybírá, třídí, přepravuje či dodává.
- [53] Z odpovědi žalobce na výzvu soudu dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že činnost žalobce při poskytování uvedených služeb (produktů) naplňuje obsah a definici poštovní služby tak, jak ji v návaznosti na zákon o poštovních službách vyložil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Žalobce uvedl, že službu si zákazníci objednají u žalobce s tím, že žalobce buď zajistí převzetí zásilky smluvním partnerem/kurýrem (tzn. žalobce zásilky vybírá); dále že jsou zásilky svezeny na depo žalobce nebo přepraveny do mezinárodního třídícího střediska či přímo přepraveny do centrálního systému v zahraničí, kde dochází k jejich třídění (tzn. žalobce zásilky třídí); dále je předává k přepravě a dodání příjemcům svým smluvním partnerům (tzn. žalobce zásilky přepravuje a dodává). Zároveň z žalobcem uvedeného popisu služeb vyplývá, že jeho činnost nespočívá výhradně v samotné přepravě poštovních zásilek, či zajištění smluvních partnerů pro tuto činnost.
- [54] Lze tak dospět k závěru, že žalobce je v případě předmětných služeb poskytovatelem poštovní služby, a to bez ohledu na to, že v žalobě uváděl, že svou činnost provozuje na základě zasilatelských smluv dle obchodního zákoníku, nyní zákoníku občanského. Ostatně ke vztahu mezi poštovní službou a institutem zasilatelství se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku dostatečně zabýval, a proto soud na jeho argumentaci plně odkazuje.

- [55] K dalším žalobním bodům soud uvádí, že je ve světle odkazované judikatury nemohl shledat důvodnými. Považuje tedy jen za vhodné doplnit, že klíčovým momentem pro uzavírání smlouvy není to, zda provozovatel hodlá vystupovat jako osoba nabízející uzavření poštovní smlouvy a jako poskytovatel poštovní služby (tj. zda projevuje vůli poskytnout poštovní služby každému, ve formě předpokládané zákonem a tato služba je přijata kýmkoliv z neurčitého a nespecifikovaného počtu osob). Rovněž námitka žalobce ohledně jeho kontraktační povinnosti nemohla být shledána důvodnou, neboť kontraktační povinnost je právním důsledkem toho, že určitá osoba splňuje znaky provozovatele poštovních služeb; nejedná se však o definiční znak poštovních služeb. Stejně tak není definičním znak takové služby ani to, zda je poskytována v poštovní síti či zda poskytovatel takové služby má nastavenou náležitou organizační strukturu pro poskytování poštovní služby. V poslední řadě pak lze zmínit, že za rozhodnou skutečnost nelze označit ani to, že žalobce nenabízí uzavření smlouvy každému, ale pouze svými obchodními partnerům.
- [56] Z uvedených důvodů proto soud neshledal žalobou důvodnou, a proto ji podle ustanovení § ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [57] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. ledna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu